

K denním událostem.

Má to některý člověk zvláštní osud! Ku příkladu tenhle Eugene Chafin, prohlašuje kandidát pro úřad prezidentský. Jak bylo známé, málem by se byl utopil při povodni v Lincoln v červenci, málem by byl zastřelen při plemenné bouři v Springfield v srpnu a jsou tu všechny příčiny, aby se věřilo, že rozplyne se žalostí nad svým nezdarem v listopadu —

Mezitím co demokraté se svěřou v ruce ve dne neuváženě hledají republikány, kteří volí budou pro Bryana, — aby pak s lubnem rozhlašovali do světa, — velká sdružení a vlivné časopisy proklaňují se pro Tafta, poněvadž věří, že on bude zemi prospěšnějším, nežli byl by Bryan. V minulých dnech prohlásil se pro Tafta též „Baltimore Sun“, jeden z nejvlivnějších demokratických časopisů ve státě Maryland. Časopis ten v roce 1900 byl pro Bryana a stať o něm přelomil lámal dřevce. Ve státě Maryland obvykle vítězí demokratický guvernér, ale při volbách prezidentských republikán. V poslední volbě Roosevelt obdržel pouze 51 hlasů většiny. Proč nebude „Sun“ podporovat Bryana a „prošud“ bude pro Tafta vysvětlit z prohlášení, jež ilst onen učinil a z něho vyjímáme: Úsudkem „Sunu“ jest, že hmotný blahobyt lidu ve Spoj. Státech — průmyslový i finanční — získá o hodně více zvolením Tafta nežli získal by zvolením Bryana; že práva lidu budou chráněna tak obzvláště Taftem jako Bryana. „Sun“ je toho názoru, že dlužno lidu americkému ve volbě příštího presidenta býti velmi opatrnými. Země probírá se právě z velké tísně, do níž dle náhledu „Sunu“ uvedl ji Rooseveltův „tlustý obušek.“ Bryan přý má v rukou také „velký klacek“, ale ten by přý v jeho rukou neučinil ničeho lepšího, než obušek Rooseveltův. Ale výše zmíněný časopis je přesvědčen, že blahobyt lidu bude v rukou Taftových po příští 4 roky bezpečnějším, nežli v rukou Bryanových. Argument „Baltimore Sunu“ bude mít za jisté velký úspěch na demokracii ve státě Maryland a není pochyby, že dotyčný stát postaví se do řady států, které velkou většinu dají Taftovi a Shermanovi.

Pan Bryan ve své příjímavé řeči jako demokratický kandidát pro úřad prezidentský, mluvil k farmářům jako ku třídě lidí, kteří trpí v rukou republikánské strany. Jak se zdá, je to jedna ze zvláštností páne Bryanových v tomto roce. Ale pan Bryan dává si dobrý pozor, aby nesel do podrobností, neboť v takovém případě byl by patrný falešný tón jeho řeči. Bylo by opravdu zajímavé, kdyby pan Bryan ve svém listě — The Commoner — uveřejnil poslední ceny, které náš farmář dostává za své výrobky v tomto roce a porovnal je s cenami, jež v též roční době dostávali farmáři v posledním roce demokratické vlády, v tentýž čas, kdy pan Bryan boží pro úřad prezidentský — na platformě, která prohlášovala, že za žádných okolností nevrátí se vysoké ceny všech farmářských plodin, dokud zlatá vlnka nebude věci minulosti. Pan Bryan považoval se za jediného Mesiasa — který může spasiti americký národ a prohlásoval, že bude-li zvolen McKinley, že bude taková bída, jaké dosud nebylo. — McKinley však získal si větší důvěru lidu a byl zvolen — a hle, hned v prvnímu roce jeho administrace ukázala se lež Bryanova v celé nahotě, neboť ceny plodin vstoupaly a farmář krádež blávnou vztyčenou po cestě k lepšímu časům a blahobytu. A poslední dny dokumentovaly nám skutečnost, že ani pověstný Wallstreet nemá vlivu na farmáře, — jinými slovy je farmář za zeměprávy republikánské postavil se na tak povnou pádu, že nemá na něho meci ani zloba peněžníků. Americký farmář jako král trní na své hroudě. Jeho páda vstoupila tak v ceně, že kdyby chtěl ji dnes prodat — musel by prodat za drah, poněvadž v celém světě není tolik peněz, aby dostal na hotovostí aspoň — polovinu. Jedna taková lež amerického kouplu je celá bezúspěšná království, dvě kouplu by Itálii, třetí Rakousko a Uher, skem a pět celé Rusko — — Prá-

měrně se západem slunce každého dne trčí americký farmář 25 milionů dolarů — — Kdyby dnes žil Columbus, byl by udivením všecek pryč, kdyby zvěděl, že celé důchody Španělska a Portugalska neobnašují ani tolik, kolik americké slepice nesou do roka vajec — — Americký farmář za rozumné republikánské zeměprávy povznese se na velmoc, která mohla by poskytnouti hladověním milionů, kdyby zastavila svoji činnost. Dlužno ovšem doznati, že v posledních letech farmářské stroje se zdokonalily a že dnešní farmatěm líší se od dřívějšího jako automobil od mála zde uviděného traťáka. To je pokrok, před kterým dlužno smeknout — to jsou číslce, které mluví. Farmář, který dříve byl v dráku, dnes sídlí v nádherných residencích. Dříve chodil do města pěšky, nyní jezdí v automobilu. Má své vlastní banky, elevatory, dorozumívá se telefonem — stává se den ze dne nezávislejším a samostatnějším. Před krátkým časem ještě chudá městečka, dnes jsou hrdými městy, které těší se blahobytu. Jsou města, která za poslední vlády demokratické chádní a hynoula a dnes jsou pýchou svých států. Jedním z nejmarkantnějších případů je město Des Moines, Ia. Jsou pamětníci, kteří pamatují, že na místě tom proháněli se vlecí a dnes je to hrdé město, jež vzrůstá takřka před očima. Jeho dějiny dají se říci v jedné větě: Bylo několik chudých lidí, kteří sem přišli a nyní jsou bohatí. Jiné historie město to nemá, ale jeho obyvatelé mají hrdé sebevědomí, že za příznivých okolností vlastní práci povznese se k štěstí a blahobytu. — Poplatky na zeměprávu jsou nepatrné a jsou jistě daleko menší, nežli výtěžek jedné úrody sena. To není Bryanovské obrazné povídání, to je skutečnost. Dnes americký farmář dostává za svoji pšenicí skoro dollar, za kornu od 75 do 80 centů a to u samých dveří své farmy, dobytek má cenu do brou, za maslo, vejce, drůbež a ostatní výrobky zapláceno dostane farmář velmi slušně. Pozemky je v ceně zdvojnásobily v Nebraska, Dakotách, Kansasu, Iowa, Minnesotě a v jiných středozápadních a západních státech od doby, kdy Bryan prohlásil se za tužebně očekávaného Mesiasa farmářů. Dnes jsou farmáři panovníky na svých pozemcích, rovnými králům! Majitel 160akrové farmy ve středozápadních státech je neodvislejší nežli některý magnát z Wallstreetu, anebo kterýkoliv evropský kníže. Pan Bryan asi žertuje, chce-li, aby farmáři věřili, že republikánská vláda není k nim přátelskou, neboť skutečnost mluví a taková parádní řeč rozplyne se před ní jako bublina. —

SPISOVATEL VÁCLAV VLČEK ZEMŘEL.
V těchto dnech došla zpráva, že dne 18. srpna Václav Vlček, jeden z nejznámějších spisovatelů belletristů, zemřel. Byl to spisovatel, jenž těšil se značné popularitě, kterou získal si zejména svými historickými a společenskými romány. Dobře znám byl též jako vydavatel a redaktor „Osvěty“, jednoho z největších českých měsíčníků. Umřel jako asi nepřekvapilo, neboť dobře bylo známo, že je velmi těžce chorav. Před časem byl nusen podrobiti se operaci, po které stav jeho se poněkud zlepšil. V posledním době vrátila se však stará choroba, jež stáříckého spisovatele sklátila v hrob.

Václav Vlček narodil se dne 1. září v roce 1839 v Střešově na Tábořsku. Otec jeho byl poctivým českým sedlákem, milujícím tvrdou českou hroudu, na níž sobě a své rodině vydělávali živobytí. Malý Václav byl hochem nadaným a proto dal jej rodiče na studium na akademické gymnasium do Prahy. Tam seznámil se Vlček s četnými ujmými mladými vlastenci a zde také dostal touhu stát se spisovatelem. Již jako student psal Vlček pěkné povídky, jež obřítily k němu pozornost celého českého občanstva. Vlček záhy pustil se do prací výtahů a již v roce 1863 napsal první svůj román „Po plánci“ — který jej stávil mu přední místo mezi tehdejšími belletristy.

Vlček chtěl původně býti profesorem, — a také jistý čas působil po dokončených studiích na akademickém gymnasiu v Praze a později v Českých Budějovicích. Leč již v roce 1867 odebral se do Prahy, hodlaje se věnovati spisovatelství úplně. Krátce po svém příjezdu do Prahy vstoupil do redakce „Národních Listů“, v níž tehdy zasedala celá řada literátů. V té době pilně psal povídky, romány a dramata a stával se den ze dne populárnějším. V roce 1871 založil si vlastní svůj měsíčník „Osvětu“ — v níž ukládal své hojně plody.

Napsal a vydal celou řadu pěkných prací a mnohé z nich zajisté jsou známy i čtenářům česko-americkým. Jsou to především: — Věnce vavřínový, Samohrad, Černé jezero, Samota, Zlato v ohni, Setník Halaburd, Dalibor, Golgota i Tábor, Otibor Hlava, Hvězda z Vještěl, Jan Švehla, Paní Ličnická, Milada, Eliška Přemyslovna, Lipany a j.

Práce Vlčkovy vyznamenávají se především lahodnou češtinou. Historické romány jeho psány byly na základě bedlivých studií a proto získaly si značné obliby.

Václav Vlček náležel v české literární obci k starým pánům, kteří všemi silami vzpírali se všem novotám. Tato okolnost byla příčinou četných literárních bojů, jichž především účastnil se též básník J. S. Machar.

V „Čase“ a „Nové Dobře“ psal Machar ostré polemiky a Vlček zase stejné ostře odpovídal mu ve své „Osvětě“ a také zvláštními brožurami. Panu Vlčkovi nelibilo se Macharovo ostré pero. Nelibilo se mu proto, že příliš zajíždělo do starých pánů, k nimž náležel i on. Vlček byl vlastencem starého střihu a tu je zcela přirozeno, že neměl rád Machara, který o podobných psal ostré satiry a řezavé kapitoly —

V dubnu v roce 1897 přinesla Vlčkova „Osvěta“ zprávu, že Machar je nejlepším přítelem známého vídeňského žida, dra. Adlera, a že snad jeho vlivem psal nevlasteckou knížku „Tristum Vinobona“ — čili prý nepřátelství ku všemu citu vlasteneckému. —

Machar ovšem neměl a rázně se ozval v Čase. Spisovatel Vlček zejména poukázal na Macharovu báseň: „Ty staré pergameny, jež ožraly kdes myši...“ — a Machar odpovídal, že pan Vlček v nehlubším sklepe své vilky o půl noci sám a sám netroufal by si říci jen desetinu toho, co on pověděl v té knížce. —

Vlček také neměl a tak se rozpředa jedna z nejostřejších a zároven nejnapínavějších literárních polemik. Zástupce starých byl se tu s jedním z mladých — který ve všech starovlasteneckých listech měl ustálený titul — národní kacíř.

Machar nešetřil Vlčka — Vlček nešetřil Machara. V době literárních bojů o Hálka nechal Vlček za sebe mluvit Krásnohorskou a Zákrejskou — sám držel se v pozadí. Nyní, jako stařec sedesátiletý vystoupil sám a ký div, že na boj ten celá česká obec literární hlodá s neobyčejným zájmem. —

V roce 1899 oslavována byla šedesátka Vlčkova a v časopisech objevila se řada jubilejních článků. Machar napsal také vlákné jubilejní, který ovšem značně líšil se od ostatních. Machar měl rozbor Vlčkových prací literárních — vytýkáje jim různé chyby a nedostatky. —

Václav Vlček také neměl. Krátce po objevení se Macharova článku v „Naší Dobře“ objevila se v některých listech pražských následující zpráva: Římon odpověděl proti národní zneřádnosti přináší právě vydaný svazek „O světy“ a brožura, zvláštní otisk čtyřlístků své neuvážené spisovatelské práce dovršil, ostře vystupuje proti onomu literárnímu násilnictví, jež pod záminkou různých proudů a směrů s neoprávněnou vypjatostí kaeřuje, špiní a v prach zářpatí se snáš každého, kdo neřídí se jeho bídou a vše, co jeho libáckám se nepodobuje. Jmenovitě hájí tu vlasteneckého ducha a vlasteneckých mužů proti agitaci kterou v internacionálně socialistických listech J. S. Machar provádí, kde říká: „Ne, nejsem vlastencem a nemůžu svou vlast, ji nemám, uznávám, nevím proč milovat, nebo v letošním kvě-

novém listě: „Půl milionu dobrých šibeníček — u našich vícekrát, — půl milionu pevných klíčků — a do nich — půl milionu vlasteneckých hrdel... A když by — půl milionu takových plodů klátilo se vlasti, — z té úrody — bylo by dobře nám a dobře všem přístům — až na věky!“ Šíření takových zásad a takového ducha nám ovšem chybělo! Národní naši nepřátelé měli by vyhráno.“

Ještě dvakrát po té Machar zabýval se Vlčkem, ale konce konečně přece jenom boje utichly, když do věci vložil se též Svatobor. Machar odpověděl i Svatoboru, ale po té odložil zbraně. Tím skončil jeden z nejnapínavějších literárních našich bojů. —

Z NAŠÍ POLITICKÉ MINULOSTI.

Daniel Webster. Horace Greeley a ostatní v té době ku Whigu náležející politikové byli přesvědčeni a dále všechny novoanglické státy všeobecně věřily, že bohulibý (Godlike) Daniel Webster byl největším úncem, jakého tato země měla. Websterova sláva dosáhla svého vrcholu v roce 1830, když odpověděl statečně senatoru Robertu Hayneovi z Polední Karolíny. To byla historii tvořící řeč, ve které Webster logicky vyložil národní zájmy, které dosud existují. Webster začal politický život jako federalista a vyvolal si ve straně té zvučné jméno.

Když organizovala se „Whig Party“, byl jedním z její nejprejvětších vůdů a rádců — a měl to vědomí, že byl její tvůrcem — otecem. S tímto jeho vědomím však nesouhlasilo mnoho členů strany té. V roce 1836 měla strana ta čtyři čekance pro úřad prezidentský. Webster obdržel jenom 14 hlasů ze 124 strany té. V roce 1840 se hluboce rozhořčil proti generálu Harrisonovi, poněvadž obdržel přednost. Leč později pracoval pro něho a když onen dosáhl zvolení, vstoupil do jeho kabinetu jako sekretář. V roce 1844 byl opětně čekancem pro navržení za předsedu Spoj. Států a jeho pýcha značně utrpěla, když Henry Clay nad ním zvítězil. Největšího zklamání však dostalo se mu v roce 1848, když již cítil, že jest to jeho poslední příležitost. Věděl se, že má značné zásluhy, ale okolnosti doby vnutily navržení generála Taylora. Nominování Taylorovo Webster tuze nadšen nepřivítal. Prohlásil veřejně, že Taylor nominován býti neměl. Později však přece se přemohl a podporoval Whigs administraci v senátu. Později ztratil na severu sílu svých příznivců, když hlasoval pro vrácení utečených otroků. Jeho poslední vystoupení před konvencí Whigs bylo v roce 1852, kdy byl generálem Scottem poražen. To asi zlomilo jeho srdce, neboť odejel domů a za krátko na to zemřel. Tak skončil jeden z nejvýtečnějších státníků našeho národa. Jeho památka a sláva žije však do dnešního dne, neboť národu dal „Slovník“, kterého užívá se až na naše časy. Kdo by neznal „Webster's Dictionary“? Má pomník nej-slavnější a nehybnější. —

Lewis Cass. General Lewis Cass byl mužem, který by byl býval dobrým prezidentem Spoj. Států a byl bezpochyby lepšího charakteru a lepšího schopnosti nežli někteří, jež strana jeho zvolila. Byl sekretářem válečného odboru pod Jacksonem a již v roce 1842 byl doporučován pro úřad presidenta, nemohl však obdržeti od demokraty, byl navržen demokraty v roce 1848, ale byl generálem Taylorem poražen. Stal se opětně čekancem navržen v roce 1852 a v roce 1856, ale otroky vlastněci demokrate rozhodně jej nechtěli. Byl z Michiganu a tudiv „Seveřanem“ a již v roce 1832 získal se o Calhounovou mysl. On odtřídil Severu — proto dbali, aby prezident s nimi souhlasil a v cestě jim nestál. Jejich posledním nástrojem byl neblahý paměti James Buchanan. Lewis Cass však polistil si čestnou památku v budouci pro svoji spůsinnou a vlasteneckou ráznost a skutky jako sekretář v Buchananově kabinetě. Když Buchanan odešel sešli tvrze a posádky v Charlotském přístavu, podíval se Cass z úřadu toho v roce 1856. Měl svátní energii, která učinila jej jedním z nejprávořadivějších státníků

KRAJANŮM V NEBRASCE.
Příští úterý, totiž dne 1. září jest den předvoleb po celé Nebrasce a tu nastává nám jako občanům volební povinnost, které žádný neměl by se vyhýbat, nýbrž plniti ji die svého vědomí a přesvědčení nejlepšího. Mýlili by se ti, kdo by očekávali, že svoboda sama sebe střeží a že lze ovoce jejího používati bez přičinění a práce. Není pravdivějšího přísloví, že věčné bdení je cenou svobody. Povinností a péčí těch, kdo svobody se vztítí dovedou, musí býti neustálé bdení nad její udržení. Nepostačilo jen, že zakladatelé této republiky obětováni životy a statky za svobodu, nýbrž požaduje se i od nás, abychom stále bděli nad zachováním svobody, kterou nám naši předci vydobyli.

Příští úterek, dne 1. září, jest dnem, kdy nám občanům zde v Nebrasce má býti kus té svobody utružen, kdy černá ruka prohibice zatnouť hodlá svůj dráb do svobody tohoto státu, z kteréhoť poroby nebylo by možno více si pomoci.

Prohibice počíná převládati na jihu a přímo báječně mohutní na severu. Stát North Carolina padl prohibice většinou 40.000 hlasů a to pouze nebalostí druhé strany a nový zákon zavádí vyrábění a prodávání lihových nápojů ve státě od 1. ledna 1909.

Boj nyní soustředěn jest na Nebrasku. Příští úterý mají si občané zvoliti kandidáty do sněmu a senátu, buď prohibice příznivci, anebo příznivci osobní svobody. Bý nepřítelem osobní svobody veden je tajně, ale velice energicky. Již v minulém zasedání nebraského sněmu byla velmi silná kombinace prohibice, která chtěla všemi možnými prostředky naděliti nám prohibici. Avšak několik neuvážených pracovníků, mezi nimiž byla i moje je maličkost, střežili jsme je v dne v noci a když agitátoři prohibice viděli svoji beznadějnost, vystoupili jeden a ve svém vykypěném vzteku pravil: „Jste odsouzeni — my dráme oprátku již kolem vašeho krku — jen ji zadržte!“ — Já odvětil: „Jen dej pozor, však on se ti uzel může ještě smeknout.“

Po ukončení sněmu v květnu minulého roku zorganizována byla prohibiční liga s W. B. Raperem z Pawnee City v čele a ta vyhrala si za účel podporovati a vyhlédnout jen takové kandidáty do legislatury a senátu, kteří zaslibí se pro prohibici. Já jako kandidát do sněmu obdržel jsem již několik listin, kde žádají, abych se jim za psal a zapřisáhl, že budu-li zvolen, budu pro prohibici pracovat. Vrátil jsem jim však všechny listiny nevyplněny.

Dle mého vědomí a přesvědčení je prohibice velikým zlem a zkracováním svobody. Tam, kde dosud zavedena byla, se neosvědčila, neboť tím zavádí se tajný a pokoutný obchod se zbožím nejhoršího druhu —

Když byl jsem v roce minulém v národní schůzi farmerů amerických v Oklahoma City, Okla., vyžádala si deputace „prohibičních žen“ slyšení a žádala za schválení resoluce od Farmářského Národního Kongressu ku kongressu a senátu Spojených Států. Tato resoluce žádala za nařízení a zápočet mezistátní dopravy na lihoviny v obvodu Spoj. Států. Nejvyšší tribunál měl po té a věci tou pernou práci, než o ní rozhodl.

Krajané, podějte si pravice ku společné práci bez rozdílu politického přesvědčení. Volte jen pro takové kandidáty do legislatury a senátu, o nichž budete jisti, že budou proti prohibici pracovat, ať už je to republikán, demokrat, populist, anebo socialista. Dříve nežli při primární volbě požádáte o listek, přesvědčte se, jaké která strana má na listku svém kandidáty a jsou-li tači, jaké si přejete, pak je teprve volte. Avšak pozor, stokrát pozor! Jděte všichni do posledního. Napomeňte svého souseďa, otec připomeňte povinnost svým dospělým synům a dělníkům, žena svému muži, — jen přidejte vlastní. Primární volby odhývají národu se na venku v obyčejných místech od 12 hod. v posledně dn 9 hod. večer. V městě od 8 hod. ráno do 6 hod. večer. Váš Frank Rejcha.

— Jako první poleme celoročně spoluprátelem obrát Jana Husa a Žijte sva za doplatek. Jistě ale prok vám sva na 50. Píšte na: Půlrok Žádná, 1325 Wilton St., Omaha, Neb.

Z NAŠÍ POLITICKÉ MINULOSTI.

Daniel Webster. Horace Greeley a ostatní v té době ku Whigu náležející politikové byli přesvědčeni a dále všechny novoanglické státy všeobecně věřily, že bohulibý (Godlike) Daniel Webster byl největším úncem, jakého tato země měla. Websterova sláva dosáhla svého vrcholu v roce 1830, když odpověděl statečně senatoru Robertu Hayneovi z Polední Karolíny. To byla historii tvořící řeč, ve které Webster logicky vyložil národní zájmy, které dosud existují. Webster začal politický život jako federalista a vyvolal si ve straně té zvučné jméno.

Když organizovala se „Whig Party“, byl jedním z její nejprejvětších vůdů a rádců — a měl to vědomí, že byl její tvůrcem — otecem. S tímto jeho vědomím však nesouhlasilo mnoho členů strany té. V roce 1836 měla strana ta čtyři čekance pro úřad prezidentský. Webster obdržel jenom 14 hlasů ze 124 strany té. V roce 1840 se hluboce rozhořčil proti generálu Harrisonovi, poněvadž obdržel přednost. Leč později pracoval pro něho a když onen dosáhl zvolení, vstoupil do jeho kabinetu jako sekretář. V roce 1844 byl opětně čekancem pro navržení za předsedu Spoj. Států a jeho pýcha značně utrpěla, když Henry Clay nad ním zvítězil. Největšího zklamání však dostalo se mu v roce 1848, když již cítil, že jest to jeho poslední příležitost. Věděl se, že má značné zásluhy, ale okolnosti doby vnutily navržení generála Taylora. Nominování Taylorovo Webster tuze nadšen nepřivítal. Prohlásil veřejně, že Taylor nominován býti neměl. Později však přece se přemohl a podporoval Whigs administraci v senátu. Později ztratil na severu sílu svých příznivců, když hlasoval pro vrácení utečených otroků. Jeho poslední vystoupení před konvencí Whigs bylo v roce 1852, kdy byl generálem Scottem poražen. To asi zlomilo jeho srdce, neboť odejel domů a za krátko na to zemřel. Tak skončil jeden z nejvýtečnějších státníků našeho národa. Jeho památka a sláva žije však do dnešního dne, neboť národu dal „Slovník“, kterého užívá se až na naše časy. Kdo by neznal „Webster's Dictionary“? Má pomník nej-slavnější a nehybnější. —

Lewis Cass. General Lewis Cass byl mužem, který by byl býval dobrým prezidentem Spoj. Států a byl bezpochyby lepšího charakteru a lepšího schopnosti nežli někteří, jež strana jeho zvolila. Byl sekretářem válečného odboru pod Jacksonem a již v roce 1842 byl doporučován pro úřad presidenta, nemohl však obdržeti od demokraty, byl navržen demokraty v roce 1848, ale byl generálem Taylorem poražen. Stal se opětně čekancem navržen v roce 1852 a v roce 1856, ale otroky vlastněci demokrate rozhodně jej nechtěli. Byl z Michiganu a tudiv „Seveřanem“ a již v roce 1832 získal se o Calhounovou mysl. On odtřídil Severu — proto dbali, aby prezident s nimi souhlasil a v cestě jim nestál. Jejich posledním nástrojem byl neblahý paměti James Buchanan. Lewis Cass však polistil si čestnou památku v budouci pro svoji spůsinnou a vlasteneckou ráznost a skutky jako sekretář v Buchananově kabinetě. Když Buchanan odešel sešli tvrze a posádky v Charlotském přístavu, podíval se Cass z úřadu toho v roce 1856. Měl svátní energii, která učinila jej jedním z nejprávořadivějších státníků

novém listě: „Půl milionu dobrých šibeníček — u našich vícekrát, — půl milionu pevných klíčků — a do nich — půl milionu vlasteneckých hrdel... A když by — půl milionu takových plodů klátilo se vlasti, — z té úrody — bylo by dobře nám a dobře všem přístům — až na věky!“ Šíření takových zásad a takového ducha nám ovšem chybělo! Národní naši nepřátelé měli by vyhráno.“

Ještě dvakrát po té Machar zabýval se Vlčkem, ale konce konečně přece jenom boje utichly, když do věci vložil se též Svatobor. Machar odpověděl i Svatoboru, ale po té odložil zbraně. Tím skončil jeden z nejnapínavějších literárních našich bojů. —

Z NAŠÍ POLITICKÉ MINULOSTI.

Daniel Webster. Horace Greeley a ostatní v té době ku Whigu náležející politikové byli přesvědčeni a dále všechny novoanglické státy všeobecně věřily, že bohulibý (Godlike) Daniel Webster byl největším úncem, jakého tato země měla. Websterova sláva dosáhla svého vrcholu v roce 1830, když odpověděl statečně senatoru Robertu Hayneovi z Polední Karolíny. To byla historii tvořící řeč, ve které Webster logicky vyložil národní zájmy, které dosud existují. Webster začal politický život jako federalista a vyvolal si ve straně té zvučné jméno.

Když organizovala se „Whig Party“, byl jedním z její nejprejvětších vůdů a rádců — a měl to vědomí, že byl její tvůrcem — otecem. S tímto jeho vědomím však nesouhlasilo mnoho členů strany té. V roce 1836 měla strana ta čtyři čekance pro úřad prezidentský. Webster obdržel jenom 14 hlasů ze 124 strany té. V roce 1840 se hluboce rozhořčil proti generálu Harrisonovi, poněvadž obdržel přednost. Leč později pracoval pro něho a když onen dosáhl zvolení, vstoupil do jeho kabinetu jako sekretář. V roce 1844 byl opětně čekancem pro navržení za předsedu Spoj. Států a jeho pýcha značně utrpěla, když Henry Clay nad ním zvítězil. Největšího zklamání však dostalo se mu v roce 1848, když již cítil, že jest to jeho poslední příležitost. Věděl se, že má značné zásluhy, ale okolnosti doby vnutily navržení generála Taylora. Nominování Taylorovo Webster tuze nadšen nepřivítal. Prohlásil veřejně, že Taylor nominován býti neměl. Později však přece se přemohl a podporoval Whigs administraci v senátu. Později ztratil na severu sílu svých příznivců, když hlasoval pro vrácení utečených otroků. Jeho poslední vystoupení před konvencí Whigs bylo v roce 1852, kdy byl generálem Scottem poražen. To asi zlomilo jeho srdce, neboť odejel domů a za krátko na to zemřel. Tak skončil jeden z nejvýtečnějších státníků našeho národa. Jeho památka a sláva žije však do dnešního dne, neboť národu dal „Slovník“, kterého užívá se až na naše časy. Kdo by neznal „Webster's Dictionary“? Má pomník nej-slavnější a nehybnější. —

Lewis Cass. General Lewis Cass byl mužem, který by byl býval dobrým prezidentem Spoj. Států a byl bezpochyby lepšího charakteru a lepšího schopnosti nežli někteří, jež strana jeho zvolila. Byl sekretářem válečného odboru pod Jacksonem a již v roce 1842 byl doporučován pro úřad presidenta, nemohl však obdržeti od demokraty, byl navržen demokraty v roce 1848, ale byl generálem Taylorem poražen. Stal se opětně čekancem navržen v roce 1852 a v roce 1856, ale otroky vlastněci demokrate rozhodně jej nechtěli. Byl z Michiganu a tudiv „Seveřanem“ a již v roce 1832 získal se o Calhounovou mysl. On odtřídil Severu — proto dbali, aby prezident s nimi souhlasil a v cestě jim nestál. Jejich posledním nástrojem byl neblahý paměti James Buchanan. Lewis Cass však polistil si čestnou památku v budouci pro svoji spůsinnou a vlasteneckou ráznost a skutky jako sekretář v Buchananově kabinetě. Když Buchanan odešel sešli tvrze a posádky v Charlotském přístavu, podíval se Cass z úřadu toho v roce 1856. Měl svátní energii, která učinila jej jedním z nejprávořadivějších státníků

Dr. G. Rosewater
ČESKÝ LÉKAŘ A RANHOJČ.
Úřadovna: 222 "Bee Building".
Úřední hodiny: Od 11—12 dop.; od 2—5, od 5:30—6 odp. — V neděli od 10—12 dopol.
Telephones — Bell — D 1217 Residence D 504 Office
Independent — A 1317 Residence A 1504 Office
Obydlí — 2417 Jones Str.

Dr. F. H. Kučera
ČESKÝ LÉKAŘ A PADDJOJČ
VE VEEDIORE, NEB.
V každé době a do okolí jede na zavolání.
Farmerský telefon v úřadovně.
Jest hotov posloužiti krajanům!

Dr. J. F. Kálal,
český lékař a ranhojč.
Úřadovna v Karbach blocku, číslo pokoje 303. — Tel. 1704.
Úřední hodiny: Od 10 do 12 a od 3 do 5.
Obydlí 2808 Chicago St.
Úřední hodiny: večer, Tel. Harney 1719 Omaha, Neb. 18

Dr. Geo. F. Šimánek
český lékař a ranhojč.
v čísle 1262 jižní 13. ul., Omaha.
Úřední hodiny: Od 2 do 4:30 odp.; od 6:30 do 7:30 večer. — Tel. 3709.
Res. Tel. Douglas 1964.

Dr. Edw. Chaloupka,
český lékař a ranhojč.
V SOUTH OMAZE.
Úřední hodiny: Od 9 do 12 dop. Úřední hodiny: Od 19:30 do 12; od 2 do 5. Doma večer od 6 hodin.
Obydlí: 276 jižní 22. ul. — Tel. 351.

Dr. J. W. Koutsky
ČESKÝ LÉKAŘ
24. a N Str., South Omaha.
Úřední hodiny: Od 9 do 12 hod. dop. Od 2 do 5 hod. odp.
Od 7 do 8 hod. večer.
Telefon v úřadovně a obydlí: 142.

Dr. James W. Novák
ČESKÝ ZUBNÍ LÉKAŘ.
Jest trvale usazen v pokoji 4. 4 Continental Block, 15. a Douglas ul., rohová úřadovna nad Berg-Swanson.
Tel. Douglas 5677.

Bez léku a bez nože
vyléčí nemoc osteopatické.
Dr. M. E. DONOHUE
603 New Brandeis Bldg., OMAHA, NEB.
Navštivte jej neb dopište mu. 381f

Dr. J. P. Peival,
Český lékař a ranhojč.
Těš vnuje zvláštní pozornost neduhům očním a přizpůsobuje brýle.
Úřadovna a obydlí 1317 William St. Telephone Doug. 3729.

F. M. Scoblík,
český právník
a obhájce.
VEŘEJNÁ PRAXE.

C. H. Kubát,
právník a veřejný notář.
V oboru svém zkušený. Spolehlivý zástupce u všech soudů.
403 Barker Block. 15. a Farnam Tel. Douglas 6867. Omaha, Neb.

LOUIS J. PIATTI,
rádce, právník a veřejný notář
507-510 Brown Block.
jihovýchod. roh 16. a Douglas ul. OMAHA, NEB. 47x52
TELEFONY: Úřadovna: Douglas 6868 Obydlí: Webster 776

LOUIS BERKA,
český právník a veřejný notář,
938 N. Y. Life Bldg. Omaha.
TELEFONY: Úřadovna, 1352 Obydlí, 2563.

James C. Kinsler,
PRÁVNÍK.
692-694 Brandeis Bldg., Omaha.
Tel. Douglas 3714.

A. CECNY,
1248 So. 13th St., Omaha, Neb.